

Arrest

nr. 271 286 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 23 september 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 september 2019.

Op 15 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 4 maart 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoekster op 31 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 20 juli 2021.

Op 23 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger van Perzische afkomst, afkomstig uit Kerman. U verzocht op 27 september 2019 een eerste keer om internationale bescherming. U haalde onder meer aan dat u ten gevolge van een buitenechtelijke relatie met een zekere M.(...) problemen zou kunnen krijgen met de autoriteiten, dat u niet wil en kan trouwen omdat u uw maagdelijkheid bent verloren en dat u danscoach wilde worden. U verklaarde ook een zekere interesse te hebben in mystiek, al kende u hierdoor geen problemen in Iran en bij een eventuele terugkeer naar Iran zou u hier geen uiting aan geven. Tot slot plaatste u wat politieke posts op uw Instagram waarvoor u eveneens geen problemen kende in Iran noch linkte u hieraan een bepaalde vrees. Het Commissariaat-generaal nam op 15 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing op 4 maart 2021. Op 31 mei 2021 verzocht u voor een tweede keer om internationale bescherming in België. U herhaalde dat u in Iran een buitenechtelijke relatie had gehad. U voegde hieraan toe dat uw vader, die in het verleden al een moord heeft gepleegd en die al heel uw leven u en uw familie het leven zuur maakt waardoor heel de familie getraumatiseerd is en psychische problemen heeft, uw relatie via uw tante – u weet niet hoe uw tante uw relatie met M.(...) achterhaald heeft – te weten is gekomen toen u al in België was, dat zijn eer hierdoor geschonden was en dat hij dus eerwraak wil nemen. Dit vernam u doordat uw vader u vanuit Iran woest opbelde. Hij beweerde hierbij zelfs dat hij een video-opname had gezien van u en M.(...), maar volgens u blufte hij. Wel bevestigde u aan uw vader dat u effectief een relatie met M.(...) had gehad. Sindsdien was uw vader nog agressiever als anders, voornamelijk tegenover uw moeder. Een aantal weken voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vertelde uw zus aan uw moeder dat uw vader haar had proberen te verkrachten. Er ontstond een ruzie en uw moeder viel uw vader aan waardoor uw vader uw moeder zodanig fysiek toetakelde dat ze moest worden opgenomen in het ziekenhuis. U had hierbij het gevoel dat uw vader uw familieleden lastig viel om nu al wraak op u te nemen. Uw zus N.(...) liet u recent ook weten dat uw tante, die werkt voor de sepah, een dossier tegen u liet aanmaken. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren, omdat u uw vaders eer geschonden heeft en hij u hierdoor wil vermoorden. U voegde hieraan toe dat u kwetsbaar bent en nergens terecht kan. In België bent u in behandeling bij een therapeut. U legde hiervan een attest neer, waaruit blijkt dat het persoonlijk onderhoud u bijzondere stress bezorgt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het attest van uw therapeut blijkt immers dat u een grote stress ervaart bij het persoonlijk onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werden een vrouwelijke tolk en vrouwelijke protection officer voorzien. U kreeg tevens de mogelijkheid om tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere pauzes in te lassen (CGVS 2e VIB, p. 2; p. 9; p. 13-14). Toen u op een bepaald moment tijdens uw persoonlijk onderhoud uw gedachten niet mondeling onder woorden kon brengen, kreeg u de mogelijkheid om deze gedachten schriftelijk neer te pennen. U maakte van deze mogelijkheid twee keer gebruik (CGVS 2e VIB, p. 5). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die naar u werden verstuurd en waarop u vooralsnog niet het minste commentaar aan het Commissariaat-generaal heeft bezorgd, blijkt bovendien dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier zowel schriftelijk als mondeling kon uiteenzetten. U kreeg tot slot de mogelijkheid om na uw persoonlijk onderhoud nog bijkomende schriftelijke

verklaringen neer te leggen (CGVS 2e VIB, p. 15), waarvan u geen gebruik heeft gemaakt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing. In beroep bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing, voornamelijk omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw buitenhuwelijkse relatie, aan uw hieruit voortgesproten, concrete problemen met en vrees ten aanzien van uw familie en uw autoriteiten en aan uw mogelijke problemen en vrees die u naar aanleiding hiervan beweerde te riskeren in de toekomst en bij een eventueel huwelijk. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw vader eerwraak wil nemen omdat u een buitenechtelijke relatie had – u had het gevoel dat hij nu al uw familieleden in Iran martelt om wraak te nemen op u – en dat uw tante, die bij de sepah werkt, om dezelfde reden, zo vernam u via uw zus, een dossier tegen u aan het opstellen is – bewijsmateriaal tegen u kan in deze gemakkelijk in elkaar gestoken worden – (CGVS 2e VIB, p. 8; p. 10-13), moet worden herhaald dat uw vorig verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt overigens bevestigd doordat u niet eens weet hoe uw zus te weten is gekomen dat uw tante, wiens huidige functie bij de sepah u niet kende, een dossier aan het opstellen is. U heeft dit ook niet gevraagd en het kwam zelfs niet in u op om hiernaar te vragen (CGVS 2e VIB, p. 10-11). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich terdege informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van uw asielverzoek, quod non in casu.

Betreffende uw vroegere problemen met uw vader, die u en uw familieleden in het verleden traumatiseerde en die uw familieleden in Iran recent nog lastig gevallen zou hebben (CGVS 2e VIB, p. 6), kan erop gewezen worden dat u de laatste dertien jaren voor uw vertrek uit Iran samen met uw zus alleen woonde en dat u in de tien jaar voor uw persoonlijk onderhoud afgelegd in het kader van uw eerste asielpprocedure geen contact meer had met uw vader (CGVS 1e VIB, p. 3; p. 5-6). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran niet alleen zou kunnen wonen buiten de woning van uw vader om eventuele problemen met hem te vermijden. Uit het loutere feit dat u in een ver verleden met uw vader problemen zou hebben gekend kan dan ook geen enkele nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Betreffende de opmerking van uw advocate dat u een kwetsbare, alleenstaande vrouw bent (CGVS 2e VIB, p. 16) kan er tot slot nog op gewezen worden dat u gestudeerd heeft, dat u gedurende de dertien jaar voor uw vertrek samen met uw zus alleen woonde en dat u toegang had tot de Iraanse arbeidsmarkt (CGVS 1e VIB, p. 5-6). Bijgevolg kan er uit uw loutere status als alleenstaande vrouw geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. In verband met uw kwetsbaarheid kan hieraan toegevoegd worden dat ook uw zus psychische problemen heeft en dat zij hiervoor in Iran al jarenlang wordt behandeld (CGVS 2e VIB, p. 6). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran voor eventuele psychische problemen ook niet terecht zou kunnen bij de Iraanse gezondheidsinstellingen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat zij door middel van bijkomende verklaringen en een bijkomend stuk wel degelijk haar gegronde vrees heeft kunnen aantonen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoekster laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 250 435 van 4 maart 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal op 15 september 2020, besloot dat verzoekster haar buitenhuwelijkse relatie met M. en de hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging geheel niet aannemelijk wist te maken, gelet op haar tegenstrijdige, lacuneuze en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de persoon M. en haar voorgehouden relatie met deze persoon, de ongeloofwaardige verklaringen aangaande de door haar geschetste gang van zaken, haar tegenstrijdige verklaringen over de personen die in de loop van haar relatie met M. en voorafgaand aan haar vertrek op de hoogte zouden zijn gekomen van hun relatie, haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de concrete problemen die voor haar zouden hebben gedreigd en waarmee zij zou zijn geconfronteerd in haar land van herkomst, het gebrek aan enig begin van bewijs van haar beweerde relatie, haar gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie, het feit dat uit niets blijkt dat zij tot een huwelijk gedwongen zal worden, wat betreft het verlaten van haar geloof en haar interesse in 'mystiek', blijkt dat zij geen problemen kende in Iran door deze verandering van geloof, noch met de autoriteiten, noch met haar familie. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidig, tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster opnieuw verwijst naar haar problemen die zouden voortvloeien uit haar beweerde buitenhuwelijkse relatie met M. Zij voegt hieraan toe dat haar vader, die in het verleden al een moord heeft gepleegd en die al heel haar leven haar en haar familie het leven zuur maakt waardoor heel de familie getraumatiseerd is en psychologische problemen heeft, haar relatie via haar tante te weten is gekomen toen zij al in België was, dat zijn eer hierdoor geschonden is en dat hij dus eerwraak wil nemen. Sindsdien is verzoeksters vader nog agressiever dan anders, voornamelijk tegenover haar moeder. Haar zus zou bovendien aan haar moeder hebben verteld dat haar vader haar had proberen te verkrachten, waardoor een ruzie ontstond tussen haar moeder en vader en waarop verzoeksters vader haar moeder zodanig fysiek toetakelde dat zij in het ziekenhuis moest opgenomen worden. Verzoeksters zus liet tevens weten dat haar tante, die voor de *sebah* werkt, een dossier tegen verzoekster liet aanmaken. Verzoekster besluit dat zij niet naar Iran kan terugkeren omdat zij haar vaders eer geschonden heeft en hij haar hierdoor wil vermoorden. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat zij kwetsbaar is en nergens terecht kan.

Verzoekster legt een attest neer ter staving van het feit dat zij in behandeling is bij een therapeut in België en dat het persoonlijk onderhoud haar bijzondere stress bezorgt.

2.3.6. Verzoeksters huidig tweede verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) vooreerst moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing en de Raad deze weigeringsbeslissing heeft bevestigd in beroep. Dit voornamelijk omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan verzoeksters buitenhuwelijkse relatie, aan haar hieruit voortgesproten, concrete problemen met en vrees ten aanzien van haar familie en haar autoriteiten en aan haar mogelijke problemen en vrees die zij naar aanleiding hiervan beweerde te riskeren in de toekomst en bij een eventueel huwelijk. Bijgevolg resten verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is;

(ii) met betrekking tot de verklaringen die verzoekster aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, wordt herhaald dat verzoeksters vorig verzoek door de Raad werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen;

(iii) verzoeksters gebrek aan geloofwaardigheid wordt overigens bevestigd doordat zij niet eens weet hoe haar zus te weten is gekomen dat haar tante, wiens huidige functie bij de *sebah* zij niet kende, een dossier aan het opstellen is. Verzoekster heeft hier ook niet naar gevraagd en het kwam zelfs niet in haar op om hiernaar te vragen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij zich terdege informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van het vluchtrelaas, *quod non in casu*;

(iv) betreffende de vroegere problemen met haar vader, die haar en haar familieleden in het verleden traumatiseerde en die haar familieleden in Iran recent nog lastig gevallen zou hebben, kan erop worden gewezen dat verzoekster de laatste dertien jaar voor haar vertrek uit Iran samen met haar zus alleen woonde en dat zij in de tien jaar voor haar persoonlijk onderhoud afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen contact meer had met haar vader; uit niets blijkt bijgevolg dat zij bij terugkeer naar Iran niet alleen zou kunnen wonen buiten de woning van haar vader om eventuele problemen met haar te vermijden;

(v) betreffende de opmerking van haar advocaat dat zij een kwetsbare, alleenstaande vrouw is moet erop worden gewezen dat verzoekster heeft gestudeerd, dat zij gedurende dertien jaar voor haar vertrek

samen met haar zus alleen woonde en dat zij toegang had tot de Iraanse arbeidsmarkt zodat uit haar loutere status als alleenstaande vrouw geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid; in verband met verzoeksters kwetsbaarheid kan hieraan worden toegevoegd dat ook haar zus psychologische problemen heeft en dat zij hiervoor in Iran al jarenlang wordt behandeld en dat uit niets blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Iran voor eventuele psychologische problemen ook niet terecht zou kunnen bij de Iraanse gezondheidsinstellingen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.9.2. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij van mening is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoekster meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijn*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoekster evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.3. Verzoekster onderstreept in het verzoekschrift dat het afleggen van bijkomende verklaringen voor haar erg moeilijk ging maar dat zij dit heeft geprobeerd (zowel mondeling als schriftelijk) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij vervolgt dat zij een buitenechtelijke relatie had met een getrouwde man in Iran, verwijst naar haar familiale situatie in dit verband, in het bijzonder de rol die haar vader steeds in haar leven heeft gespeeld en de tirannie van haar vader, alsook naar haar vrees voor

vervolgning omwille van deze relatie. Verzoekster merkt nog op dat het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) de enige mogelijkheid is om de commissaris-generaal te overtuigen dat haar vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Zij hekelt in dit verband dan ook dat haar bijkomende verklaringen als ongeloofwaardig opzij worden gezet omdat ze in lijn liggen met wat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard. Verzoekster meent daarentegen dat dit er net op wijst dat zij consistent is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend: *“Uit het attest van uw therapeut blijkt immers dat u een grote stress ervaart bij het persoonlijk onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werden een vrouwelijke tolk en vrouwelijke protection officer voorzien. U kreeg tevens de mogelijkheid om tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere pauzes in te lassen (CGVS 2e VIB, p. 2; p. 9; p. 13-14). Toen u op een bepaald moment tijdens uw persoonlijk onderhoud uw gedachten niet mondeling onder woorden kon brengen, kreeg u de mogelijkheid om deze gedachten schriftelijk neer te pennen. U maakte van deze mogelijkheid twee keer gebruik (CGVS 2e VIB, p. 5). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die naar u werden verstuurd en waarop u vooralsnog niet het minste commentaar aan het Commissariaat-generaal heeft bezorgd, blijkt bovendien dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier zowel schriftelijk als mondeling kon uiteenzetten. U kreeg tot slot de mogelijkheid om na uw persoonlijk onderhoud nog bijkomende schriftelijke verklaringen neer te leggen (CGVS 2e VIB, p. 15), waarvan u geen gebruik heeft gemaakt.”*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster met de argumentatie in het verzoekschrift volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal minimaliseert, tegenspreekt en bekritiseert, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij ook voor haar tante vreest, die samen met haar vader een zedendossier tegen haar aan het samenstellen is en zij hierdoor geen alternatieve vestigingsplaats zal hebben en opnieuw in de macht van haar vader zal terechtkomen, dient te worden benadrukt dat – daargelaten de vaststelling dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde buitenechtelijke relatie met M. en bijgevolg evenmin aan de problemen die hieruit zouden voortspuiten – verzoeksters gebrekkige verklaringen omtrent deze klacht die door haar tante zou worden samengesteld, de geloofwaardigheid ervan ondermijnen, zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering als zou deze klacht haar tegenhouden om zich in Iran te vestigen, dan wel om buiten de invloed van haar vader te blijven. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet op de hoogte is van welke functie haar tante zou uitoefenen binnen de *sepah*, noch dat zij op de hoogte is van de wijze waarop haar zus zou hebben vernomen dat er een dossier werd opgemaakt door hun tante. Sterker nog, verzoekster verklaart dat het zelfs niet in haar opkwam om dit aan haar zus te vragen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11). Nochtans kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij er alles aan zou doen om zich terdege over zijn/haar situatie te informeren, aangezien (recente) informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Dat verzoekster dit niet deed, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolgning.

2.3.9.4. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoekster naar het Iraanse straf(proces)recht waarbij een rechter op basis van zijn eigen inzicht kan vaststellen of er sprake is van een buitenechtelijke relatie, dat er bijzonder weinig procedurele waarborgen zijn, dat dit kan leiden tot willekeur en dat vrouwen een groter risico lopen om beschuldigd en veroordeeld te worden. In dit verband dient te worden benadrukt dat uit het voorgaande en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geenszins heeft aangetoond of aannemelijk gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolgning dient te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin omwille van haar vermeende buitenechtelijke relatie met M. en de gevolgen

die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Bijgevolg is verzoeksters argumentatie omtrent de bewijslast inzake en de strafbaarstelling van buitenhuwelijkse relaties verder niet dienstig en kan deze niet volstaan om te leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. Evenmin is verzoeksters algemene verwijzing naar de situatie van vrouwen die zich schuldig maken aan buitenhuwelijkse relaties te dezen en gelet op het voorgaande dienstig. Verzoekster kan met haar algemene verwijzing niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

2.3.9.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Vervolgens werd verzoekster op het CGVS uitvoerig gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET